

KARI HÄKÄMIES SINIPUNAISET MURHAT

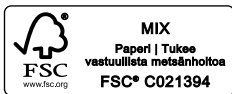
— HENRIK HAMILO —

Kari Håkämies

Sinipunaaiset murhat

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos
Copyright © 2026 Kari Häkämies
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Kansi: Jarkko Lemetyinen | Katse design
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-850-724-6
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Romaanin henkilöt

Henrik Hamilo, oikeustieteen tohtori

Lotta Simula, toimittaja

Poliisit:

Matti Joronen, rikosylikonstaapeli

Aurora Konstari, vanhempi rikoskonstaapeli

Joonas Välimäki, vanhempi rikoskonstaapeli

Jonna Tarasti, murharyhmän päällikkö

Rainer Tarkka, rikosylikonstaapeli

Muut:

Katri Koskelo, puoluesihtööri, SDP

Maiju Syväri, kansainvälisten asioiden päällikkö, Kokoomus

Sami Laxman, SDP:n puheenjohtaja

Lauri Kaksonen, Kokoomuksen puheenjohtaja

Taneli Pystynen, Keskustan puheenjohtaja

Riina Rastas, SDP:n eduskuntaryhmän puheenjohtaja

Eliina Kantola, järjestösihtööri, SDP

Sinikka Paatsamo, toimistosihtööri, SDP

Filip Berg, kansanedustaja, Ruotsi

Grete Berg, viestintäpäällikkö, Ruotsi
Bo Berg, luokanopettaja, Ruotsi
Amir Saad, jengirikollinen, Ruotsi
Darius Kumar, jengirikollinen Ruotsi
Max Manzulo, lähetystöneuvos, Venäjä
Viktor Nikitin, GRU
Juri Stepanov, GRU
Sergei Volkov, taiteilija
Sakari Uutela, toiminnanjohtaja
Seija Rimpinen, luokanopettaja
Paavo Susi, suojelupoliisin apulaisjohtaja
Aino Palander, Kokoomuksen eduskuntaryhmän juristi
Ville Soisalo, asianajaja
Anneli Saastamoinen, toimistopäällikkö, Kokoomus
Mikaela Strandman, tutkija

Prologi

Lokakuu 2026

Kaksi varttunutta miestä nousi vaatimattoman ravintolan kabinettiin johtavia portaita vaiteliaina. Kummallakaan ei ollut tapana avata suutaan pelkästä puhumisen ilosta. Aktiiviaikojen yhteiset toimet olivat sujuneet vaihtelevasti, välillä erinomaisesti, joskus taas onnahdellen. Vuosien saatossa erimielisyydet olivat ehtineet kuitenkin kadota lähes olemattomiin. Poliitiikan suurista linjoista he olivat aina olleet samanmielisiä.

Herrojen päästyä pöydän ääreen keski-ään jo ohittanut tarjoilijarouva tuli toivottamaan kaksikon tervetulleeksi. Naisen hiukset olivat tyylikkäästi nutturalla, yllä oli tummahko jakkupuku.

– Koko henkilökuntamme arvostaa suuresti, että päätitte lounastaa juuri meillä. Minulla on ennakkotilaus lohikeitosta.

– Se pitää paikkansa, mutta aloitamme vasta, kun vieraat ovat saapuneet, miehistä vanhempi muistutti hänelle tyypilliseen verkkaiseen tahtiin.

– Saako odotellessa olla juotavaa?

– Kiitos, pelkkä vesi riittää, nuorempi herroista vastasi molempien puolesta.

Tarjoilija poistui ja kaksikko aloitti pohdiskelun.

– Meidän ei pidä arastella. Pojat pitää laittaa selkä seinää vasten!

– Niin, vaalit ovat seitsemän kuukauden kuluttua ja politiikan maailma menee päivä päivältä yhä sekavamaksi, nuorempi jatkoi ja nappasi edessään olevasta korista palan ruisleipää.

– Voi olla, että meitä pidetään menneen maailman tietäjinä, mutta minusta tämä tapaaminen oli pakko järjestää. Ei ainakaan tarvitse jälkeinpäin potea huonoa omaatuntoa siitä, että tuli oltua hiljaa silloin, kun olisi pitänyt jyrähtää.

Oveen koputettiin.

– Sisään!

Tulija ei ollut tarjoilija, vaan etuajassa olevat vieraat.

– Taidamme olla hieman aikaisessa? toinen tulijoista sanoi hieman arkaillen ja vilkaisi kelloonsa.

– No jaa, sehän on teidän iässänne oikeastaan jopa velvollisuus. Tervetuloa!

Sisään tulleita miehiä tervetulotoivotus huvitti. He olivat molemmat turvallisesti jo keski-iässä.

Tarjoilija ilmestyi saman tien, ja ruokailu saattoi alkaa. Keiton kanssa oli vain saaristolaisleipää, ja kun vanhempi kaksikko jatkoi jäävedellä, nuoremmat eivät kehdanneet tilata olutta, vaikka se saattoi käydä mielessä.

Jälkiruokana oli pelkkä kahvi. Sen jälkeen päästiin itse asiaan.

– Luulen, että kumpikin arvaa, miksi kutsuimme teidät. Lyhyesti sanottuna Suomi on jo kuilun reunalla, ja ainut

keino saada aikaan jotakin järkevää tulevalle vaalikaudella on oikeanlainen hallituspohja. Teidän molempien puolue on viime vuodet ollut väärässä seurassa. Nyt on aika saattaa asiat oikealle tolalle. Uskon, että vaalin tulos mahdollistaa sen. Tiedossa on, että joukoissanne on myös niitä, jotka vierastavat blokkirajan ylittävää yhteistyötä. Sellaiseen haihateluun ei tässä tilanteessa kuitenkaan ole enää varaa. Suomen pitää palata poliittisesti vakaille raiteille.

Vieraat katsahtivat toisiaan. He ymmärsivät, mihin puhuja tähtäsi.

– Suomen rahat eivät riitä nykyisen hyvinvointivaltion ylläpitoon, mutta niissä poliittisissa piireissä, joissa palveluiden rapautumisesta kannetaan eniten huolta, ei uhrata minuuttiakaan sen miettimiseen, miten kansantalouteen saataisiin kasvua realistisella tavalla. Velkaantumista ei enää voida jatkaa, ja verotus on jo nyt maailman huippuluokkaa. Velkajarrusopimus on askel oikeaan suuntaan, mutta kestääkö kaikkien mukana olevien puolueiden takapuoli merivettä myös käytännön toimissa. Epäilen vahvasti. Teidän pitää johtaa rohkeasti! Historia kyllä palkitsee, nuorempi koollekutsuja virkkoi pitkän hiljaisuuden jälkeen.

Toisen kahvikupillisen ja reilun tunnin kestäneen keskustelun jälkeen vieraat poistuivat. Ulos päästyään he erosivat nopeasti. Kahden suuren puolueen puheenjohtajan ei kannattanut näyttäytyä yhdessä. Julki tultuaan sellainen johtaisi median, muiden puolueiden ja joidenkin puoluetovereiden keskuudessa vaikeasti torjuttaviin salaliittoteorioihin. Suomessa ei muun läntisen Euroopan lailla ollut syytä mennä vaaleihin yhteen ainoaan hallitusvaihtoehtoon sitoutuneena.

1. LUKU

Nainen tarkasteli alastonta vartaloaan saunan pukuhuoneen suuresta peilistä. Hän oli viisi vuotta sitten täyttänyt neljäkymmentä vuotta, mutta se ei näkynyt oikeastaan millään lailla. Juoksu ja jumppa pitivät kropan jäntevänä. Harjoittelu pysyi kuitenkin järjestelmissä mittasuhteissa. Hän ei halunnut itsestään langanohutta maratonkuikeloä vaan halusi nauttia syntymälahjanaan saamistaan naisellista muodoista.

Hirsiseinällä oleva kello näytti puoli kahdeksaa. Alkoi olla jo kiire. Hän vilkaisi vielä löylyhuoneeseen. Äiti oli opettanut, että sauna piti siivota jokaisen käyttökerran jälkeen ja silloin, kun se oli vielä lämmin. Löylysankoon ei myöskään saanut jättää vettä kylpämisen jälkeen.

Nainen pukeutui Versacen kylpytakkiin ja alkoi nousta rantasaunalta jyrkkää rinnettä kohti mäen päällä nököttävää huvilaa. Se oli hänen isänsä kuusikymmentäluvulla rakentama, päivänvalossa rapistunut, mutta syyspimeällä mukavan boheemi. Talossa oli tupa, keittiö ja kaksi makuuhuonetta. Parasta oli suuri terassi. Mutta sen ihanuudesta ei lokakuun kalseudessa voinut nauttia.

Sisään päästyään nainen avasi jääkaapin ja noukki sieltä pullon Kate Arnold North Coast Sauvignon Blanca ja kaatoi tilkkasen kauniiseen kristallilasiin. Hän nuuhkaisi valitsemansa viinin sitruksista tuoksua.

Nautinnon kanssa saattoi kuitenkin fiilistellä vain hetken. Kosteat hiukset oli syytä kuivata, ja myös papiljotit ottivat oman aikansa. Nainen rakasti kiharoita, ja hän oli monesta suusta kuullut, että ne sopivat hänelle. Hänen mielitiettyensä oli edellisellä tapaamisella kuiskannut, että kiharaiset hiukset loivat suloisen ja seksikkään vaikutelman.

Keittiön pöydällä oleva kännykkä piippasi. Nainen säpsähti. Ei kai kyse ollut sovitun tapaamisen perumisesta. Hän oli nähnyt valtavasti vaivaa illallisen kanssa, vaikka ei ollutkaan mikään mestarikokki.

Tekstiviesti oli onneksi hänen työtoveriltaan. Viestintäsihteeri Samuli pyysi lukemaan kirjoittamansa puheen. Lähettäjä oli nuori mies, joka ei ehkä tullut ajatelleeksi, että ihmisillä oli perjantai-iltana muutakin tekemistä kuin tihrustaa hänen tekstejään. Naisen teki hymyssä suin mieli vastata: Hanki itsellesi elämä. Mutta nuorukainen oli parantumaton tosikko, ja pieni ilkeily saattaisi pilata hänen koko viikonloppunsa. Nainen tyytyi ilmoittamaan, että pääsisi luonnokseen käsiksi vasta sunnuntai-iltana.

Hiukset tulivat kuivatuiksi. Hän laittoi papiljotit päähänsä ja avasi vaatekomeron. Siellä riippui hänen mukanaan tuomansa musta housuasua. Sen yläosa kuului aavistuksen verran läpi. Sensuelli mutta ei mauton, nainen ajatteli. Pukeuduttuaan hän tarkasteli itseään peilistä uudelleen. Kunhan hiukset vapautuisivat papiljoteista, vaikutelma olisi suorastaan kuuma.

Nainen asteli jääkaapille ja nosti tiskipöydälle Hakaniemen kauppahallista hankitun lohen. Se oli tarkoitus savustaa vasta vieraan saavuttua. Nainen oli varma, että hänen seuralaisellaan olisi taatusti jo tullessaan kova nälkä.

Nainen oikaisi olohuoneen sohvalle varoen hiuksiaan. Hän tunsi miellyttävän jännityksen, poskia kuumotti ja vatsanpohjassa tuntui ihanalta. Hän vaipui puoliuuneen mutta säpsähti hereille, kun eteisestä kuului outo ääni. Aivan kuin joku olisi avannut oven. Hemmetti, suljinko minä sen niin huolimattomasti, että tuuli pääsi sitä riepottamaan, oli ensimmäinen ajatus. Hän suuntasi ripeästi kohoti sisäänkäyntiä, mutta ehti ottaa vain pari askelta, kun näki edessään aseistautuneen, kommandopipoon pukeutuneen hahmon. Nainen alkoi kirkua. Siitä ei ollut apua. Lähin naapuri oli monen sadan metrin päässä, ja tuskin syksyn pimeydessä koko niemessä oli hänen lisäksi ketään muuta. Hahmo katsahti naista ja veti liipaisimesta. Nainen kaatui eikä ehtinyt enää tuntea päähän ammuttua toista laukausta.

Kommandotyyppi kävi huoneet läpi ja tarkasti, että mökissä ei ollut hänen ja naisen lisäksi ketään muuta. Sitten hän palasi ruumiin luo ja aloitti jatkotoimet.

2. LUKU

Vatsa oli kasvanut ja oli pallomaisen pyöreä. Ajattelin, että raskaana oleva nainen oli ihana näky.

– Voitko olla tuijottamatta? puolisoni Lotta ärähti ja kiskaisi XXL-kokoisen t-paidan ylleen. Jalassa hänellä oli harmaat salihousut ja kirkkaan keltaiset villasukat. Puolipitkät hiukset olivat kiinni ponnarilla.

Minua melkein huvitti. Lotta tunnettiin toimittajapiireissä huolitellusta pukeutumisesta. Tiedotustilaisuuksiin hänellä oli tapana saapua hameessa, paitapuserossa ja korkokengissä, ei lököttävissä farkuissa, virttyneessä villatakissa ja lenkkareissa, kuten moni hänen työtovereistaan.

Odotimme lasta, tai huonolla tuulella ollessaan Lotta joskus muistutti, että vain hän odotti vauvaa, en minä. Hän oli kokenut edellisenä vuotena keskenmenon, ja siksi jännitystä oli ilmassa normaalia enemmän.

Olin odotusaikana tehnyt mielestäni parhaani: käynyt synnytysvalmennuksessa, luopunut iltamenoista melkein kokonaan ja vähentänyt alkoholin nauttimisen minimiin. Lähtö synnytysairaalaan saattoi tulla täysin arvaamatta, ja

lapsen isänä minun oli syytä olla kaikkina vuorokauden-aikoina täydessä terässä.

– Millainen päiväsi oli? Lotta kysyi ja nappasi tiskipöydältä yhden tekemistäni voileivistä.

– Tylsä. Yritin saada elinkeinoministeriä lounaalle, mutta kiireellisten virka-asioiden vuoksi tapaaminen onnistuu sihteerin mukaan aikaisintaan kuukauden kuluttua.

– Ollaanpa sitä tärkeitä!

– Älä muuta sano. Kun Mauno Koivisto oli pääministerinä, hänellä oli kalenterissaan aina tilaa. Se ei ollut yleisesti tiedossa, ja hämmästys oli suuri, kun kokous järjestyi jo samana päivänä. Mutta asian piti olla tärkeä. Nykypäättäjät voisivat ottaa oppia Koivistosta. Suuret ja pienet asiat pitää osata erottaa toisistaan, pohdin.

– Tarkoitat, että sinun tapaamisesi kuuluu ilman muuta suuriin asioihin, Lotta nauroi.

Minulla oli taipumusta tosikkomaisuuteen, mutta ymmärsin olla tarttumatta Lotan heittoon. Monien hämmästyksesi olin jättänyt virkani suojelupoliisin päällikkönä ja siirtynyt vaikuttajaviestintätoimisto Polwise Oy:n toimitusjohtajaksi. Julkisuudessa muutama politiikan toimittaja oli ihmetellyt ratkaisuani, eikä se ollut mikään ihme. Polwise oli pieni toimisto, ei alkuunkaan mikään markkinajohtaja. Yleisesti tiedettiin, että sillä oli selkeä yhteys sosialidemokraattiseen puolueeseen.

Virkamieselämä oli alkanut maistua puulta, vaikka tiedustelumaaailma olikin sieltä mielenkiintoisimmasta päästä, ja kun puolueeni puheenjohtaja Sami oli yllätyksekseni pyytänyt minua Polwiseen, olin suostunut. Ilman ehtoja en ratkaisuani ollut kuitenkaan tehnyt. Mitään kovin täs-

mällistä ei ollut mahdollista sopia, mutta puheenjohtaja oli vakuuttanut, että jos vaalit menisivät suunnitellusti, työni huomioitaisiin tavalla, johon olisin taatusti tyytyväinen. Muistissa tietenkin oli, että olin kerran aikaisemmin ollut jo pääministerin valtiosihteerinä. Jotain sellaista odotin myös tällä kertaa.

- Ylihuomenna on neuvolakäynti, Lotta muistutti.
- Tarvitsen sinut ainakin autokuskiksi.
- Käynti on kalenterissa. En ole koko iltapäiväksi sopinut mitään.

Lotta vaikutti kireältä, ikään kuin hän ei olisi ollut oma itsensä.

- Onko kaikki hyvin? uskaltauduin kysymään.
- On, mutta olen täydellisen kyllästynyt raskausaikaan. Kun työskentelen pelkästään kotoa käsin, tuntuu, että en tiedä enää mistään mitään, ja ne harvat, jotka ottavat yhteyttä, kysyvät ainoastaan, milloin vauva syntyy. Odotan kieli vyön alla synnytyksen jälkeisiä Kalaa ja kaljaa -yhdistyksen kuukausikokouksia, Lotta puhisi.

Lotta oli porilaistaustaisten journalistien hauskanpito-konklaavin ainoa naisjäsen. Sinänsä hassua. Lotta oli kotoisin Keski-Suomesta. Puheenjohtajana toimiva Ylen hiihtotoimittaja kutsui häntä aina jääprinsessaksi, koska puolisoni saapui keskitalven tapaamisiin pitkässä, vitivalkeisessa talvitakissa. Yhdistyksellä oli vain yksi eettinen periaate, ja siksi Lotta omien sanojensa mukaan viihtyi äijäköörin kanssa loistavasti: Kalaa ja kaljaa -kokouksissa ei saanut teeskennellä.

Ymmärsin, miksi Lotta ei oikein jaksanut tehdä töitä pelkästään neljän seinän sisällä. Hän oli entinen tutkiva journalisti ja työskenteli nykyisin Helsingin Sanomien

Kuukausiliihteen toimittajana. Oleilu päivästä toiseen etätöissä ei sopinut Lotalle.

Lyhyen hiljaisuuden katkaisi kännykkäni pirinä.

– Henrik Hamilo.

– Sinikka puoluetoimistosta hei. Minun täytyy perua sinun ja puoluesihteerin huomina lounas.

– Onko pomosi sairastunut?

Sinikka oli puoluesihteerin assistentti. Hän oli kaupunkilegandan mukaan tullut toimistolle neljäkymmentä vuotta sitten kesälähetiksi ja jäänyt sille tielle.

– Itse asiassa en tiedä. Perun huomina varmuuden vuoksi ja ilmoittelen, milloin näette.

– Selvä juttu, sanoin ja suljin puhelimen.

– Kuka sinut nyt suututti?

– Myöskään SDP:n puoluesihteeri ei halua minua tavata, kivahtadin.

– Itse olet valintasi tehnyt. Jos Supon pomona kutsuit kenet tahansa lounaalle, kukaan ei uskaltanut kieltäytyä, päinvastoin vieras saapui sydän pamppaillen kymmenen minuuttia etuajassa ja myöntyi kaikkeen, mitä esitit.

– Äh, en minä missään epäsuosiossa ole. Puoluesihteeri Katri on vain aikataulujen suhteen boheemi. Hän on asunut liian monta vuotta Tukholmassa, Pietarissa ja Pariisissa, naurahdin.

– Monesta vuodesta ulkomailla tuli mieleen, että duunikaverini Sandy haluaa järjestää minulle baby showerin. Hän ehti amerikkalaistua kirjeenvaihtajana niin paljon, että muutti jopa nimensä, Sarista tuli Sandy. En ole showerista järin innostunut, mutta suostuin, kun Sandy jankkaamalla jankkasi.

– Onko se juhla, johon vieraat tuovat lahjoja? kysyin ja ajattelin, että amerikkalaismalliset kemut eivät olleet Lotta omimmillaan.

– Juu, mutta ole huoleti, emme kutsu miehiä. Kiva kuitenkin nähdä lähimmät naistyötoverit yhdellä kertaa.

Kiukustuneena lounaani peruuntumisesta ajattelin soittaa puoluesihteerille suoraan. Luovuin kuitenkin ajatuksesta. Sinikka oli pitänyt toimiston kurissa ja järjestyksessä vuosikaudet. Hän saattaisi suuttua aloitteellisuudestani niin, että lounas ei toteutuisi koskaan, mietin.

3. LUKU

Aamun valo oli kullanruskea. Yöllä oli ollut pieni pakkaneen, maassa näkyi kuuraa syksyn ensi kerran. Ilma oli raikas ja kirpeä.

Huppariin pukeutunut hahmo tarkkaili ympäristöä suuren lehmuksen takaa. Edessä oleva tehtävä oli haastava. Kohde oli cityihminen. Työnarkomaanina nainen saapui iltaisin kotiinsa Lapinlahdenkadulle usein vasta yhdeksän jälkeen. Kerrostalossa operaatio olisi mahdollon. Aivan varmasti joku kuulisi tai näkisi jotakin, vaikka nainen asuikin yksin. Myös kadulla toimiminen sisälsi riskin, sillä Kampissa riitti kulkijoita vuorokauden ympäri.

Onneksi naisella oli kuitenkin yksi tapa, jonka hän toteutti jokaisena päivänä aina samaan aikaan. Hän lähti asunnoltaan tasan puoli seitsemän ja juoksi puolen tunnin lenkin Hietaniemessä.

Varhaisesta aamusta huolimatta pari hölkkääjää oli jo ehtinyt suhahtaa väijyjän tarkkailupisteen ohi. Vaaratilanteet oli syytä minimoida. Jos olosuhteet eivät tänään olisi suotuisat, hän tulisi huomenna uudelleen.

Kului vain hetki, kun nainen ilmestyi näköpiiriin. Juoksuvauhti oli reipas. Päässä oli pipo, jalassa oli polven alapuolelle ulottuvat juoksu housut, ja ylävartalossa lämpimän oloinen pusero. Juoksu tyyli oli sulava. Nainen saattoi olla entinen kilpaurheilija.

Väijyjä kiristi huppunsa, otti muutaman ripeän askeleen ja loikkasi puun suojasta jalkakäytävälle. Etäisyyttä naiseen oli vain viisi metriä. Nainen säikähti silmin nähden eikä ehtinyt edes avata suutaan, kun sai luodin rintaansa ja tuupertui katuun. Työ tuli viimeistellyksi toisella laukauksella lähietäisyydeltä päähän. Äänenvaimentimen ansiosta kaikki kävi huomiota herättämättä.

Uhri painoi tuskin viittäkymmentä kiloa, hänen kantamisensa oli helppoa. Jätösäkeillä vuorattu auton takaluukku aukesi vaivatta, ja ruumis solahti siellä olevan viltin alle.

Väijyjä käynnisti autonsa ja takoi mieleensä rauhallisuutta. Hän oli jokseenkin varma, että surmalla ei ollut silminnäkijöitä. Hymy nousi kasvoille. Kaikki oli sujunut kuin leikki.

4. LUKU

Minulla oli tapana ottaa työtehtävät niin vakavasti, että tunsin oloni alituisesti jollakin tavalla ahdistuneeksi. Työni Polwise Oy:n toimitusjohtajana ei tarkoittanut ahertamista kellon ympäri tai raskaita maailmalle suuntautuvia työmatkoja. Varsinaista esimiestä ei ollut, ja toimenkuvastani sain päättää jokseenkin yksin. Toimistolla oli pitkä asiakassuhde sosialidemokraattiseen ay-liikkeeseen. Rahaa ei pyörinyt valtavia määriä, kuitenkin sillä tavoin, että kykenin vaivatta maksamaan henkilökunnan palkat kuukausittain. Tein sitä, mitä halusin ja näin viisaaksi, mutta ehkä juuri siitä stressini kumpusi. Työ ei oikeastaan koskaan tullut valmiiksi.

Haistellakseni mitä porvarikentällä oli menossa, ajattelin lounastaa Hiltton Actionsin toimitusjohtaja Julius Koikkalaisen kanssa. Koikkalaisella tuskin oli samanlaista toimeksiantoa kuin minulla, mutta hän oli avoin ja suorasukainen kollega. Julius oli työskennellyt vuosia kokoomuksen ministeriryhmässä, mutta nykyisin hän teki töitä vain yrityksille. Poliitiikka oli kuitenkin edelleen Juliuksen rakkain harrastus, eikä hänellä ollut tapana kätkeä kynttiläänsä vakan alle.

Koikkalainen vastasi puheluuni heti.

– Terve, lähtisitkö joku päivä lounaalle? kysyin.

– Totta kai, kumpaa ehdotat, Savoyta vai Palacea? Koikkalainen naurahti, mutta tarkoitti, mitä kysyi.

– Ajattelin tarjota sinulle bouillabaisse Hakaniemen hallissa.

– Hyvä paikka ja itse asiassa suosikkikeittoni. Huomisen lounaani peruuntui, toimeksiantaja joutui lähtemään Lontooseen. Tavataanko silloin?

– Jep, huomenna kello 12.

Kun nousin seuraavana päivänä metrosta katutasolle, huomasin, että Hakaniemi ei ollut maailman ihastuttavin paikka kylmänä ja sateisena lokakuuisena päivänä. Hallissa oli tulla ongelma – aika moni oli valinnut sen ruokapaikakseen, ja rauhaisan pöydän löytäminen oli vaikeaa. Lopulta onnisti, pieneen nurkkapöytään ei istahtanut muita lounastajia. Saimme Koikkalaisen kanssa rupatella kaikessa rauhassa.

Facebook kertoi lounastoverini laskettelu-reissuista Ranskan Portes du Soleilissa tai musiikkinautunnoista Itävallan Wiener Staatsoperassa tai Savonlinnan Oopperajuhlilla, mutta vaatteilla hän ei koreillut. Samettihousuihin ja neuleeseen pukeutunut Julius taisi mielessään ajatella, että klassinen liituraitapukuni sopi aika lailla huonosti Hakaniemen hallin ilmapiiriin.

– Oletko kuullut, millä lempinimellä sinut asioista perillä olevissa piireissä nykyisin tunnetaan? Koikkalainen aloitti.

Mietin, olinko todella saanut jonkun lempinimen vai oliko kyse vain lounaskumppanin koepallosta.

KAKSI POLIITTISTA MURHAA PYSÄYTTÄÄ SUOMEN KUUMANA KÄYVÄN VAALIKAMPPAILUN

Vuoden 2027 eduskuntavaalien lähestyessä puolueet virittelevät vaalikoneistojaan. Valmistelut saavat järkyttävän käänteeseen, kun kaksi politiikan sisäpiiriläistä menehtyy mystisissä olosuhteissa.

Oikeustieteen tohtori Henrik Hamilo on siirtynyt suojelupoliisin päällikön tehtävästä vaikuttajaviestintätoimisto Polwisen toimitusjohtajaksi. Eduskunnassa kiertää huhu, että Hamilolla on toimeksianto valmistella vaalien jälkeistä hallituspohjaa. Hän kiistää väitteet, mutta perillä olevat tahot eivät häntä usko.

Vaalitilanne näyttää Hamilon oman puolueen näkökulmasta upealta. Kuolemantapausten myötä on pakko kuitenkin kysyä, mihin Suomi on menossa. Venäjällä on omat tavoitteensa kevään vaaleissa: kaikenlainen hajaannus ja umpisolmussa oleva poliittinen tilanne. Keinoja ei kaihdeta. Turun torilla koetaan koko Suomea järkyttävä tapahtumasarja. Onko KGB:ssä kokemuksensa hankkineella ja Tukholmasta operoivalla Max Manzulolla jälleen kerran sormensa pelissä?

Suomen sisäpolitiikasta, murhatutkinnasta ja kansainvälisestä hybridivaikuttamisesta syntyy visainen vyyhti, jonka ratkaisijana Henrik Hamilolla on keskeinen rooli. Kaiken melskeen keskellä Henrik ja hänen toimittajapuolisonsa Lotta Simula odottavat perheenlisäystä.

9 789528 507246

KL 84.2
ISBN 978-952-850-724-6

www.docendo.fi

**CRIME
TIME**